

Хліба не бачили кілька тижнів: на Тернопільщині проживає переселенка з Маріуполя

·5 червня 2022

Жительку Маріуполя Ольгу (ім'я змінили з міркувань безпеки) війна застала вдома. О 4 ранку пролунали перші обстріли, ймовірно, з "Градів". О 5 ранку сколихнули повітря ще два потужних вибухи. Жінка розповіла Суспільному, що до вибухів вони звикли ще з 2014 року.

"За 10-20 кілометрів постійно чули обстріли. Подумали, що скоро все завершиться. Але подивилися офіційні новини і зрозуміли, що війна", – каже жителька Маріуполя.

Жінка розповіла, що виїжджати не планували. Вікна заклеїли навхрест скотчем, під час тривоги ховалися.

"Тоді ми з чоловіком вирішили перебраться до родичів у центр міста, бо думали, що там будуть менше обстрілювати. Ховалися в підвалі будинку. Згодом до міста почали з'їжджатися люди з довколишніх сіл і містечок. Місць в укриттях було мало. Ночували на кріслах. 2 березня зник зв'язок, світло і вода. Ще за день перебили трубу з газом. Виникла проблема з їжею. Довколишні дерева швидко спіяли, продукти закінчувалися", – каже жінка.

Вулиця Азовстальська 19. Фото:Ольга, жителька Маріуполя

Ольга розповіла, що виручали місцеві підприємці, вони відчиняли крамниці і дозволяли брати продукти:

"М'ясо та риба вже були зіпсованими. Здебільшого ми варили кашу. Була небезпека з'їсти щось несвіже та отравитися. А ліків не вистачало катастрофічно, особливо, для тих, хто хворіє на діабет, тиск, серцеві хвороби. Дехто у пошуках їжі вибирався в місто, там часто гинули під обстрілами. В таких умовах гроші не вартували нічого".

Новини дізнавалися від поліцейських, військових медиків та волонтерів. Зрозуміли, що потрібно вибиратися з окупації, але про офіційні гуманітарні коридори мови не було.

"14 березня з міста виїхало двадцять автівок. Згодом ми дізналися, що вони добралися до Запоріжжя. Наступного дня побачили ще одну колону машин з написами "Діти" і людей із білими смужками на рукавах. Люди їхали на свій страх і ризик. Одного разу ми пішли до сестри на інший мікрорайон, коли повернулися, на місці драмтеатру були руїни, купа скла та пилука стовпом. Метушилися рятувальники і медики. Ми зрозуміли, що потрібно вибиратися", – розповіла жителька Маріуполя.

Будинок, в якому жили у батьків. Фото:Ольга, жителька Маріуполя

Ольга каже, що жахіття, які довелося почути і побачити, неможливо забути:

"На кожній клумбі у Маріуполі поховані люди. У сусідній будинок влучила ракета, людей у підвалі завалило плитами. Там загинули діти, які в мирний час гралися у нашому дворі. У знайомих загинули двійнята, їхня мама поховала дітей на городі. Коли загорялися верхні поверхи, люди вистрибували з вікон, гинули. У парку зробили масові захоронення, ми їх бачили перед виїздом. Люди втікали пішки. Бабуся нашого знайомого, якій 89 років, пройшла не один десяток кілометрів, щоб врятуватися".

З окупованого Маріуполя виїжджали три дні. У Мангуші, який розташований за 15 кілометрів від міста, насамперед купили хліба.

"Хліба не бачили кілька тижнів. Тією їжею, що готували на відкритому вогні, неможливо було наїстися. В дорозі нам допомагали прості люди, волонтери, незнайомі. Зараз ми проживаємо на Західній Україні, сусіди приносять нам продукти, одяг. Війна загострила почуття людяності, взаємовиручки. Це риси, які допоможуть нам перемогти в цій страшній боротьбі", – розповіла Ольга.

<https://suspilne.media/246861-hliba-ne-bacili-kilka-tizniv-na-ternopilsini-prozivae-pereselenka-z-mariupola/>